

и доброжелателни критици. Тя се отличава със стегнат, лаконичен стих, предметност и кристална прозрачност на образа. Прав е Любен Дилов, който пише в своя спомен „Поводът - една печална годишнина“, че стиховете му ще останат неотделима част от българската поезия, „чаровна със своята екзотична част. А бъдещите изследователи сигурно ще го поставят в началата на публичната изява на самобитната циганска култура в България“. („Усин. Книга за Усин Керим“... Шумен, 1998, с. 20).

Въпреки че между първата и последната му книга лежат няколко стихосбирки, за литературната общественост Усин Керим си остава поет на катуна и катунарите, на „Песни от катуна“. При него именно тези образи - символи на циганина и циганското, се възприемат като знаци от първи ред - едно към едно. При новите ромски поети Васил Чапразов, Георги Парушев, младия Христо Христов, а донякъде и при Сали Ибрахим, същите тези образи имат друг смислов подтекст. Тяхната символност е разнопосочна, с множество семантични конотации, включително и самоиронични - към собственото битие и мислене. Тези поети на новото време се вписват естествено в някои от водещите тенденции в съвременния литературен процес, и на тях прилягат епитети като модернизъм, постмодернизъм, неоавангардизъм...

Докато Усин Керим направи впечатление с романтичната си образност, с екзотиката на катуна, друг млад поет, Асен Мерков, например, е сякаш етнически „разколебан“ - циганското стои някак външно по отношение на поетовата личност, а в стихотворения като „Ти не се страхувай...“:

Хубавице бяла,
болен съм от горест.
Вдигай от целувки сватба,
пей за циганската орис!...

се долавят шлагерни интонации.

„Левски“ е едно от върховете му постижения от една страна, но стихотворения като „Земя на българи“ са тезисни и плакатни. Впрочем, творбите, поместени в книгата му „Като дъжд, като хоро“ (БП, 1998) са доста неравностойни. Силата на Асен Мерков е в пейзажната и любовна митиатюра: „От твойта ласка снощи...“, „Очите ми замръкнаха сами..“, „Душата ми - гнездо на птици..“ са образци в своя жанр.

Поезията на Усин Керим лежи в лоното на сензорното и първосигналното - там е неговата стихия. Ще се убедим в това, ако